

Roman Holý

„Vždycky jsem měl neuvěřitelně nenasytné hudební chutě“

Když má hudebník, skladatel, zpěvák a producent Roman Holý chuť zkusit si hudební styl, který ho čímsi oslovil, udělá to. Ve svém hudebním životě tak učinil několikrát, a většinou z toho byly výborné projekty. Dnes stojí v čele kapel J.A.R. a Monkey Business, skládá filmovou hudbu a také sbírá hudební nástroje. A v době lockdownu nahrál své první sólové album.

TEXT: JAROSLAV ŠPULÁK (Právo), FOTO: ROMAN ČERNÝ



Kdy ti začalo docházet, že tě hudba bude provázet životem?

Uvědomil jsem si to někdy v roce 1974, to mi bylo osm let. Od staršího kamaráda jsem dostal nahrávku In Rock od skupiny Deep Purple. Když jsem slyšel písničku Speed King, což je otvírák alba, prodělal jsem tak neuvěřitelnou iniciační bouři, že jsem od té doby tloukl úplně do všeho, co jsem kolem sebe měl.

Vyrval jsem z ohradníku na krávy takové umělohmotné tyčky a zničil jimi doma veškerý nábytek včetně kožených křesel a skříní. Věděl jsem, že bez hudby už nebudu schopen existovat.

Chtěl jsi být bubeník?

Ano, to mě tenkrát bavilo nejvíc. Měl jsem u nás ve městě starší kamarády, kteří měli kapelu a byli tak hodní, že mi jednou za měsíc půjčili bicí, já na ně hrál a prožíval naprosté nadšení.

V jakém městě se to odehrálo?

Řekl jsem schválně ve městě, ale není to ve skutečnosti město, spíš taková díra,

polovesnice. Jmenuje se Sušice. Od čtrnácti let jsem začal žít i v Praze, ale už mě značně vyčerpala, a jsem zase hlavně v Sušici. Do Prahy musím jezdit kvůli práci, kvůli koncertování, ale žít se tam moc nedá.

Proč?

Aby člověk mohl žít kvalitní život, potřebuje k tomu několik faktorů. Jedním z nich je společenské a kulturní vyžití. To Praha dává. Když ale založíš rodinu a chceš mít děti, je zcela nevhodná kvůli každodennímu popojíždění po městě, zácpám, vodění dětí do školky nebo školy. A příroda je také důležitá, takže ideální je kombinace malého města a Prahy. Dělam to tedy obvykle tak, že jsem přes zimu v Praze a přes léto v Sušici.

Kdy ses dostal ke hře na klávesové nástroje?

Z alba In Rock jsem se jako malý kluk naučil do noty písničku Child In Time. S kamarády to byla naše hymna. Když jsme si ji pustili, stáli jsme v pozoru

a brečeli, jakkoli je to dnes nepochopitelné. Vedle tlučení do bubnů jsem pak začal chodit na lekce hry na piano. Donutila mě k tomu moje maminka a zpočátku mě to vůbec nebavilo.

Jednoho dne se ale v sušickém kulturním domě konal pořad pro školy, který vedla skupina Mustangové. Málokdo si ji dnes pamatuje, ale svého času byla známá. Na pódiu měla varhany a během pořadu do plného sálu zahlásila: Není tu náhodou někdo, kdo umí hrát třeba na piano?

Moji spolužáci popadli mou chabou pravou rukou, vztyčili ji nahoru, a já byl kapelou vyzván, abych přišel na pódium. K naprostému úžasu Mustangů a celého sálu jsem pak zahrál perfektně a bez chyby úvodní hammondový part písničky Child In Time. Reakce byla totálně pozitivní a já se rozhodl věnovat hře na hudební nástroje hlouběji. Hrál jsem na piano, kytaru, baskytaru i bicí a úplně mě to pohltilo.

Je pravda, že hudební nástroje sbíráš?

Ano, hlavně klávesové, protože na nich obvykle hudbu vytvářím. Podle mě jsou seriózní vstupenkou do nových, neprobádaných vod. S kytarou a baskytarou je to už obtížné, ale klávesové nástroje mají široký rejstřík zvukových možností. Díky tomu je možné najít si nějaký specifický zvuk, se kterým mohu pracovat.

Mám doma pět šest kousků, které jsou zcela raritní a dnes se jejich cena dostala do tak vysokých hodnot, že ani nemůžu říct jakých. Sbíráám i kytary značky Jolana, mám pár pěkných exemplářů. Sbíráám rovněž baskytary a mám i pěkné bicí. Mezi nimi je mimo jiné oranžová souprava, na kterou hrál John Bonham z Led Zeppelin.

Pamatuješ si, kdy jsi složil první písničku?

Byla to píseň mé první kapely Sencroovna Band. Jmenovala se Postřelená prasata a zpívalo se v ní: Postřelená prasata, od krve mám kařata, postřelená prasata, drsní muži z jatek. A představ si, že kazetu, na kterou jsme ji tehdy nahráli, dodnes mám.



Roman Holý s Matějem Ruppertem

Jak ti přicházejí nápady na hudbu?

Mám období, kdy každý den něco slo- žím. Jsem na sebe i na ostatní poměrně dost přísný, což je taková otravná vlast- nost, které se ale nemůžu zbavit. A tak dotahuju všechny nápady do konce. Ně- kdy mám ale období, kdy celé měsíce nic nesložím.

Hodně to souvisí s mou stabilitou. Myslím si, že jsem celý život velmi ve- selý, bezstarostný, pozitivní týpek. Ale život není jednotvárný, a když je člověk

starší, zažívá i jiné nálady a odstíny osu- du.

Prošel jsem nedávno takovým blbým obdobím, možná nejhorším ve svém životě. Bylo to v časech pandemie, ale neblahou roli v tom hrály i jiné emoční věci. Skládal jsem každý den, protože mi to extrémně pomáhalo tu dobu překo- nat a srovnat se. A z tohoto psychicko- -frustračního přetlaku vzniklo mé sólo- vé album, na kterém i zpívám. Vyšlo na konci listopadu.

Překonal jsi už to těžké období?

Dá se to tak říct. Určitě jsem z nejhor- šího venku.

Je sólové album výrazně jiné než to, co děláš kupříkladu s Monkey Business?

Kdyby to tak nebylo, asi by to nemělo smysl. V mém hudebním genomu je tolik přísad, že vznikla deska, která je úplně jiná než to, co jsem dosud dělal. S nadsázkou říkám, že to je takový tep- lý, unavený, bolestínský folk. Je na hony vzdálený hudbě, kterou dělám s Mon- key Business nebo J.A.R.

Je to deska velmi osobní, ve většinou vlastních textech se ironicky a po svém vyzpívávám z určitých témat. Také jsem při skládání nemusel myslet na kape- lu, byl jsem nejsvobodnější v celé své



hudební historii. Extrémně se mi to za- líbilo, až mě napadlo, že by mě bavilo dělat jenom sólové desky. To už jsem ale zavrhl.

Skládáš především pro J.A.R. a Monkey Business. Je snadné tvorbu pro ty dvě kapely oddělit?

Mám to striktně rozdělené. Myslím, že se stalo jen jedinkrát, že písnička původně určená kapele J.A.R. nakonec připadla Monkey Business. Možná to ale bylo naopak.

Když skládám, myslím na lidi, kteří to budou hrát. Pro člověka neznalého hud- by můžou obě kapely působit jako stej- ná parta lidí. Ti, kteří se trochu orientují a dokážou se v hudbě dostat hlouběji, ale vědí, že jsou to rozdílné party. Když tedy skládám, vím pro kterou.

Snažím se přitom zalíbit svým spo- luhráčům, protože je všechny obdivu- ju a mám rád. Těším se na to, až jim písničku pustím, samozřejmě pořádně nahlas, protože tím pádem jí snadněji podlehnou. Mučím je strašným kravá- lem a těším se na to, až mi řeknou: To je super, pojďme to okamžitě natočit. Ten- hle egoistický motor mě strašně žene.

Zažil jsi od svých muzikantů i výprask?

Celou řadu, ale traumatické to bylo jen jednou. Měli jsme takové dost divoké období s J.A.R. a nahrávali jsme album Nervák, na jehož přípravě jsem doslova vypotil krev. Když jsme ho ve studiu po dvou letech nahrávacího martyria mí- chali, sjela se celá kapela. Při poslechu byli všichni spokojeni, ale dvorní textař Ota Klempíř si mě vzal stranou a řekl mi: Hele, tohle je nejteplejší kravina, co jsem kdy slyšel.

Asi dvě hodiny jsem nemluvil, byl jsem v šoku, pochyboval jsem o sobě. Dnes se tomu ale už všichni směje- me a tu desku máme rádi. Stalo se to v roce 2002.

J.A.R. vznikli v roce 1989, v 90. letech přišli Sexy Dancers a v roce 2000 Monkey Business. Proč jsi inicioval vznik dalších kapel, když jsi měl úspěšnou tu první?

Vždycky jsem měl neuvěřitelně ne- nasytné hudební chutě. Dokáže mě uhranout třeba nějaký minimalistický soundtrack, a já se chci okamžitě ně- kam zavřít se dvěma lidmi a udělat něco podobného. Anebo mě začne bavit nějaké punkové trio, já zešílím a chtěl bych dělat bigbít, který mě zásadně provází životem a miluju ho. Zároveň ale miluju všechno, co je dobré.

Dokáže mě uhranout třeba nějaký minimalistický soundtrack, a já se chci okamžitě někam zavřít se dvěma lidmi a udělat něco podobného. Anebo mě začne bavit nějaké punkové trio, já zešílím a chtěl bych dělat bigbít, který mě zásadně provází životem a miluju ho.

V J.A.R. byli a jsou především rape- ři. Já ale vždycky miloval kapely, které uměly pracovat s vokály a měly dobré zpěváky. Měl jsem tedy potřebu udělat nějaké těleso, v němž se bude zpívat. Druhá věc byla, že jsem se Sexy Dan- cers se zpěvákem Danem Bártou roz- hodl založit v době, kdy J.A.R. procháze- li dost tvrdým drogovým obdobím a já se potřeboval separovat.

V Sexy Dancers se ale řízením osudu stalo, že půlku tvořili lidi z J.A.R. Nako- nec jsme se brzy rozpadli. Měli jsme tak obrovský úspěch, že ho ta parta zfe- tovaných muzikantů prostě neunesla a lekla se. Když už jsme stáli před tím,

že začneme koncertovat v halách, dali jsme Sexy Dancers k ledu.

Sexy Dancers tedy nebyli, ale má touha po kapele, ve které se bude zpí- vat, trvala. A tak jsem založil Monkey Business.

A když ti chyběl bigbít, přišel projekt Neruda?

Ano, ale udělal jsem jednu zásadní chy- bu, kterou už, doufám, nikdy neudělám. Má sobecká touha udělat si nějaký kra- vál byla silnější než soudné rozhodo- vání, a tak jsem v podstatě vsugeroval Matěji Ruppertovi z Monkey Business, že může být skvělý hardrockový zpě- vák. A to byla chyba.

S Matějem se máme moc rádi a on tu myšlenku přijal. Byť nahraná deska není špatná, na pódiu se trápil. Byla to z mé strany mimořádná hloupost, takže další album kapely Neruda nebude. Ale může být nějaký jiný kravál.

Jakou máš autorskou ukázněnost, když skládáš filmovou hudbu?

Záleží na tom, s jakým režisérem se po- tkám. Když s takovým, jenž má o hudbě jasnou představu, kterou mám jenom napodobit, je to těžké. Když si mě ale vybere režisér, který si myslí, že jsem dobrý, a nechá mi volnou ruku, je to rozkoš. Hraju si s obrázky, nabízím mu varianty a mám svobodu.

Nejvíce jsem to zažil při psaní hudby k filmům Vladimíra Michálka. Nejlepší zkušenost mám ale se stylem, o němž jsem si myslel, že ho nemám v lásce, a to je rokenrol. Dělal jsem na posled- ním filmu Ondřeje Trojana Bourák, pro který jsem skládal asi šestnáct vylo- ženě rockabillyových písniček. Strávil jsem půl roku s kytarou, totálně mě to pohltilo a měl jsem absolutně volnou ruku. Navíc byl Ondra ze všeho, co jsem poslal, nadšený. Ani jednou jsme se ne- minuli. Byla to nádherná práce a já si rockabilly oblíbil.

Jsi tedy šťastný muzikant, který se věnuje takové hudbě, jaké zrovna chce.

Je to tak. Považuju to za jedno z nej- větších štěstí svého života a každému bych to přál. ☑